

VERBLIND

Patricia Snel

Verblind

Uitgeverij De Vliegende Hollander

© 2010 Patricia Snel
© 2010 Uitgeverij De Vliegende Hollander, Amsterdam
Vormgeving binnenwerk Perfect Service
Omslagontwerp Wil Immink Design
Auteursfoto Ron Tetteroo

ISBN 978 90 488 0567 9

NUR 305

www.patriciasnel.nl
www.vaarmee.com

Uitgeverij De Vliegende Hollander is een imprint van
Dutch Media Uitgevers bv

Mix
Produktgroep uit goed beheerde
bossen, gecontroleerde bronnen
en gerecycled materiaal.

Cert no. SGS-COC-003091
www.fsc.org
© 1996 Forest Stewardship Council

de vliegende hollander

Dit boek is ook leverbaar als e-book:
ISBN 978 90 495 0131 0

Voor Clyde

‘Want jij deed je voordeel met een zondaar
Want jij deed je voordeel
Want jij deed
Want jij deed je voordeel met mijn nadeel...’

Vladimir Nabokov, *Lolita*

Proloog

De blowers van mijn auto bliezen warme lucht over mijn verkleumde handen. Hij wenkte ongeduldig, terwijl hij de deur van de oude melkfabriek openschoof. Wat deden we hier in godsnaam? Ik keek een paar keer om me heen. Het industrieterrein zag er verlaten uit. De meeste ramen waren met spaanplaat dichtgetimmerd en voor sommige wapperde verweerd plastic onrustig heen en weer. Asgrijze wolken dreven met hoge snelheid voorbij.

Een kauw vloog verschrikt op toen ik stapvoets de fabriekshal binnenreed. Veertjes dwarrelden door de ruimte. Op de betonnen vloer lagen bierflesjes en afgebrokkelde stukken steen, en in de hoek, onder een brede stalen trap, stonden verhuisdozen met een dikke laag stof erop. Met een doffe dreun en onder luid geknars van de metalen rails schoof de buitendeur dicht. Binnen leek het of de avond al was gevallen.

Ineens was het stil. Doodstil.

Mijn handen omklemden het stuur en mijn hoofd leunde naar achteren, tegen de steun. Langs de gestuukte muren en pilaren droop roestbruin vocht. Ik zuchtte diep. In mijn auto blijven zitten voelde nog het veiligst.

Zijn voetstappen naderden. Hij tikte op mijn raam, dat inmiddels was beslagen, en wachtte. Toen er niets gebeurde, opende hij vloekend het portier en trok me aan mijn bovenarm uit de auto, de kille ruimte in. Mijn knieën voelden slap en mijn benen wankelden op de pumps. Het rook muf in de fabriekshal, een geur van vocht en verval. Zwijgend en zonder verzet liet ik me naar de trap duwen, waar een kluwen elektriciteitsdraden langs de muur bungelde. Een vieze mat met WELCOME schopte hij opzij.

Zijn vingers porden in mijn rug, en met ingehouden adem liep ik naar boven, terwijl mijn vingertoppen steun zochten aan de muur. Ik hoefde niet om te kijken; ik voelde hem vlak achter me. Bij een van de laatste treden bleef ik plotseling onbeweeglijk staan. Hoorde ik het nu goed? Op de overloop klonk achter een van de deuren een gesmoord gekreun. Ik draaide me met een ruk om. Hij hield een vinger voor zijn mond.

1

Marks handen rustten op het stuur. Al anderhalve week reed hij in een gehuurde Nissan Pathfinder en ik zat ernaast. Achterin, tussen onze stoelen, zat Charlie. Zwijgend. Hij leunde op zijn jachtgeweer, dat hij verticaal tussen zijn knieën klemde. De rode zandweg zat vol kuilen en de loop van Charlies geweer tikte voortdurend tegen het dak.

‘Straks schiet hij er gaten in.’ Mark grinnikte.

‘Look, look, look, hartebeest,’ zei Charlie. Hij wees naar voren.

Mark remde en het hartenbeest stak over. Het stikte hier van de hartenbeesten, daar keken we niet meer van op.

‘Speciaal voor ons.’ Mark schudde mijn bovenbeen heen en weer. ‘Sophie and I are getting married, Charlie. She will be my wife.’ Mark zocht via de achteruitkijkspiegel oogcontact.

‘Park here.’ Charlie was een man van weinig woorden. Hij wapperde met zijn hand tussen ons in en wees naar rechts. Hij rook naar verkoold hout.

Mark trok zijn wenkbrauwen op en zette de wagen stil. Ik lachte besmuikt. Charlie wilde een laatste poging wagen om olifanten op te sporen. Ze moesten hier ergens zijn en hij kende het park als geen ander.

De opkomende zon wierp een rode gloed over de uitgestrekte zandweg en dichte begroeiing. Er hing een vochtige waas over het park. Bij het uitstappen sloeg de warmte ons aangenaam in het gezicht, net als de ijzerachtige geur van de rode aarde. Ik snoof nog eens diep. Als we de droge rivierbedding een stukje zouden af lopen kwamen we vast olifanten tegen. Alleen hun tot craquelé verworpen voetsporen in de oude modder waren zichtbaar. Mijn

voet paste wel vijf keer in zo'n ronde krater. Geen olifanten, geen fooi, moet Charlie gedacht hebben – je weet het maar nooit met die toeristen.

'Kijk,' fluisterde Mark, 'een ijsvogel, daar in die dode tak.' Hij knikte recht voor zich uit. 'Geef mijn camera eens.' Ik gaf hem zijn Canon, die om mijn schouder hing. De vogel pikte met zijn snavel onder zijn felblauwe verenkleed, alsof hij jeuk had. De camera klikte. 'Nee, dit is niks, hij moet rechtop zitten.'

Er is niets zo lastig als een goede foto maken van een vogel. Eén verkeerde beweging of het kleinste geluidje en ze zijn verdwenen. Geduld is belangrijk.

Naast zijn werk als advocaat was Mark vogelaar of, zoals hij zelf wel eens gekscherend zei, amateurornitholoog. Niet zo'n nerd met baard en geitenwollen sokken en een kaaslucht aan zijn lijf. Mark vogelde op zijn manier. Hij trok de natuur in met zijn iPod met vogelgeluiden en mobiel internet voor het vastleggen van zijn waarnemingen. Om zijn nek hing een verrekijker van Swarovski en aan zijn schouder een professionele camera voor het fotograferen van zijn gevederde vrienden. Het was niet zoals bij mij, dat wanneer ik ging skiën, ik het mooiste pak van de piste had, maar niet verder kwam dan de pflug. Nee, Mark wist echt veel van vogels. Welke zang hij ook hoorde, of ze zich nu lieten zien of niet, hij wist precies om welke vogel het ging. Wetenschappers belden hem regelmatig op om gegevens over geringde vogels uit te wisselen voor hun onderzoeken. En in de vakbladen had hij met zijn foto's al heel wat eervolle vermeldingen gekregen. Inmiddels wist ik zelf ook het een en ander over vogels.

'You know who painted that bird?' vroeg Charlie. Hij wees naar de Vermeerblauwe ijsvogel. Ik haalde mijn schouders op.

'God did,' zei Charlie. Hij knikte een paar maal met zijn hoofd, alsof hij zichzelf ook moest overtuigen. Ik keek naar mijn bergschoenen en zweeg. Met de neus van mijn schoen trok ik een halve cirkel in het zand.

Charlie en ik wachtten geduldig. Hij brak een takje van een struik en peuterde met het stokje tussen zijn tanden. Hij bekeek

zijn vangst en likte die van het houtje. Daarna zoog hij lucht tussen zijn kiezen en maakte een slissend geluid, waarbij hij een mondhoek optrok.

Een witte reiger vloog over en een groep bavianen slingerde van tak naar tak. Sommige vrouwtjes renden krijsend over de grond met hun babybaviaantjes tegen hun borst gedrukt, hun rode konten in de lucht.

‘Are you married?’ vroeg ik Charlie.

Charlie had twee vrouwen, maar eentje was overleden.

‘Any children?’ Ik sprak bewust gebrekkig Engels als een ander dat ook deed.

Charlie hield twee handen voor mijn neus en knakte twee vingers zodat er acht overbleven. Zes van de een en twee van de ander. Hij moest hard werken om ze allemaal te eten te geven. Ik knikte. Dat wilde ik graag geloven. We moesten hem maar flink belonen.

Na tien minuten kwam Mark bij ons staan. Het zweet druppelde van zijn voorhoofd. De lichtblonde haartjes op zijn armen glansden in de zon. Er stond geen zuchtje wind. ‘Ik denk dat er wel een mooie tussen zit.’

Mijn hand lag op Marks klamme shirt en ik keek over zijn schouder mee naar de digitale foto’s die op het schermje van zijn camera voorbijflitsten.

‘O,’ zei ik, ‘die is mooi.’ Een zwart kraaloogetje keek ons van opzij aan, met zijn rode scherpe snavel en blauw verenkleed.

‘Sst.’ Charlie bracht zijn vinger naar zijn mond. Zoals hij daar stond in zijn donkergroene kleding met zwarte kistjes, het jachtgeweer en het mes dat in een zwartleren hoes aan zijn broekriem hing, zou hij ook voor een rebel kunnen doorgaan. Hij hield zijn hoofd schuin en kneep zijn ogen tot spleetjes. Hij had iets gehoord.

Ik kreeg kriebels in mijn buik. Er ging iets gebeuren, maar we wisten nog niet wat. Charlies neusgaten gingen op en neer en zijn ogen schoten van links naar rechts. Mijn hart klopte sneller. Mark pakte mijn hand. Plotseling draaide Charlie zich om, en wij volgden zijn voorbeeld. Achter ons stond een olifant, groot en grijs,

op zo'n dertig meter afstand. Dat lijkt ver, maar dat is het niet, althans volgens Charlie. Mark kneep harder in mijn hand. Het deed nog net geen pijn.

Charlie hield zijn jachtgeweer in de aanslag. 'Back, back, back,' fluisterde hij. Op onze tenen slopen we naar achteren, richting de wagen. 'Male elephant, dangerous.' Hij bleef maar zwaaien met zijn ene hand om aan te geven dat we moesten blijven doorlopen. Achterwaarts. De olifant wapperde met zijn oren. Hij stond midden op de weg en keek ons aan met zijn slurf kronkelend in de lucht. Het leek net of hij had gehuild. Een spoor van tranen liep langs zijn wangen. We hielden nog steeds elkaars hand vast.

'Volgens mij is er niets aan de hand,' zei Mark hardop. 'Kijk maar.' Hij wees naar de olifant. De betovering was verbroken. Het beest tilde zijn staart vijfenveertig graden omhoog en mestte schaamteloos, terwijl hij met lome passen naar het struikgewas liep. Met zijn slurf trok hij aan een tak, waar hij met ruwe precisie blaadjes vanaf rukte, die hij in zijn bek propte. Daarna verdween hij al kauwend de bosjes in.

'Fascinerend,' merkte ik op, 'dat sommige dieren kunnen eten, lopen en kakken tegelijkertijd. Net als paarden. Mark, nu jij weer een.'

'Koeien, konijnen.'

'Baby's,' zei ik.

We lachten.

'Fout, die kunnen niet lopen.'

'Jawel, wonderkindjes.'

'Je speelt vals.' Mark kneep in mijn wang.

'Ruik je die olifant? Net een paardenstal.'

Charlie veegde met zijn mouw het zweet van zijn voorhoofd en liet zijn jachtgeweer zakken. 'Male elephant, very dangerous.'

'Yes,' zei Mark, 'you saved our lives, Charlie.' Hij leunde in zijn kaki broek tegen de wagen en knipoogde naar me. Charlie grijnsde. Tussen zijn grote gele tanden zat een spleetje.

'We hebben tenminste een olifant gezien. Charlie doet zo zijn best. Hij verdient een goede tip,' zei ik.

‘Weet je wat wij verdienen? Een duik in het zwembad, wat jij, memsahib?’

Mark startte de wagen en schakelde naar z’n twee, een rode stofwolk achterlatend.

De witgeverfde houten slagboom bij de entree van hotel White Edge werd omhoog geduwd door een glimlachende man in een crèmekleurig koloniaal kostuum: een overhemd met koperen knopen, een pofbroek en kousen. Het hoofddekseel leek op een omgekeerde po gemaakt van bamboe.

Elke keer vervulde het me met plaatsvervangende schaamte. Het was absurd. Waarom mocht die man niet gewoon in een broek en een t-shirt lopen? Voor mijn part met de naam van het hotel erop. Wie wilde deze poppenkast nou?

De man ging weer achterovergeleund in de schaduw van zijn huisje zitten en schoof de po tot op zijn neus.

De tuinman groette ons met zijn heggenschaar in de lucht. Hiermee knipte hij de heggen in de vorm van een olifant, een kip of een aap. Hij had er een dagtaak aan.

Mark parkeerde de Nissan onder de carport naast de receptie. Charlie hadden we bij het rangerverzamelpunt vlak bij het hotel gedropt.

‘Hoeveel heb je Charlie gegeven?’ vroeg ik.

‘Tien dollar.’

‘Mooi zo.’ Ik gaf Mark een zoen in zijn hals. ‘Mijn gulle gever.’

Hotel White Edge was boven op een rotsplateau gebouwd. Het restaurant lag bij het zwembad en de kamers, twintig witte huisjes, stonden aan de rand in een halve cirkel, een croissant. Iedere kamer had uitzicht over de uitgestrekte groene vlakte, deels savanne, zo ver het oog reikte. De veranda’s waren versierd met bougainville en oleanders in terracotta potten en rieten schommelstoelen. We brachten er het grootste deel van de avonden door. Zowel voor als na het eten dronken we bier of gin-tonic en luisterden we naar de krekels en hun onophoudelijke getjirp.

In een mum van tijd lagen Mark en ik languit op onze bedjes onder de rode parasol bij het zwembad. Een Duitser smeerde de rug van zijn vriendin in met zonnebrandcrème, een man met een grote bos grijs haar en een zonnebril las *De Telegraaf*, zijn vrouw met badmuts trok baantjes, en een Engels meisje bewoog haar hoofd mee op de muziek uit haar iPod. Haar stevige bovenbenen en armen waren knalrood, al lag ze in de schaduw. Wij hadden in anderhalve week ook een lekker kleurtje opgedaan.

‘Moet je ons zien liggen.’ Marks hand tikte op zijn matras met de zachte, spierwitte handdoek. Zijn oranje zwemshort stak erbij af. ‘En dan dit uitzicht.’ Hij gebaarde voor zich uit als een operazanger, naar de drinkplaats beneden in het dal, zo’n tweehonderd meter verderop. Zijn benen lagen gekruist over elkaar, de leuning van het bedje rechtop.

‘Ik zag bij de receptie een aankondiging hangen voor een ballonvaart vanmiddag. Er zijn nog twee plaatsen over. Zullen we ons inschrijven? Het lijkt me best spannend,’ zei ik.

‘Wat is er zo leuk aan om hoog boven die struiken te hangen? Alles lijkt op broccoli. Je ziet toch niks.’

‘O, denk je?’ Ik draaide mijn blonde haren in een wrong en deed er een haarklem in.

Ondertussen zette de Ghanese ober een dienblad tussen ons in met twee glazen en een fles water. We knikten vriendelijk naar hem. De glazen schonk hij halfvol, terwijl hij licht vooroverboog in zijn keurig gesteven witte overhemd. Het servet dat hij om zijn arm had geslagen, bleef keurig op zijn plaats. Mark tekende het bonnetje en de ober verdween.

‘Ik ga lekker even lezen.’ Mark trok zijn knieën op en sloeg zijn boek open. Ik dronk mijn glas leeg en pakte de verrekijker. Door de warmte lukte het me niet me op een boek te concentreren. Om de tien minuten dook ik het water in om af te koelen. Dat was precies de tijd die ervoor nodig was om helemaal op te drogen.

Een verkoelend briesje stak op. Plukjes wolken werden door de wind voor de zon geduwd. Met Marks verrekijker speurde ik de omgeving af, over de zandgrond, langs rotspartijen en bosschages

naar de ovale drinkplaats. Er stonden wilde mangobomen en andere woudreuzen, acaciabomen en struiken met stekels waarvan ik de naam niet kende. Eind april was nog net het droge seizoen, dus het plasje water trok allerlei dieren aan, van witte reigers, bavianen, antilopen en gazelles tot olifanten, en zelfs een krokodil. De rand van de poel zag zwart van de pootafdrukken. Een gazelle keek schichtig om zich heen en boog zich voorover om water te drinken. Leeuwen kwamen hier niet, die hadden zich volgens Charlie dieper in het park teruggetrokken.

‘Yes,’ kirde het Engelse meisje, ‘very good!’ In het zwembad spartelde een Ghanese jongen, die ze de schoolslag leerde. Ze hield een arm onder zijn borst en de andere onder zijn benen, zodat hij niet zou verdrinken, ook al kon je overal in het zwembad staan. Ik liet mijn verrekijker zakken en duwde Mark zachtjes tegen zijn schouder.

‘Dat is volgens mij de jongen die de kamers schoonmaakt.’ Mark gaf geen reactie. Hij was zo in zijn boek verzonken. ‘Hé, advocaatje, leef je nog?’ zong ik.

Mark liet zijn boek op zijn buik zakken en glimlachte. Ik knikte met mijn hoofd richting het zwembad.

‘Hij doet het erom.’

‘Zij ook,’ zei Mark. ‘Opvallend, hè, hoeveel alleenreizende meisjes we hebben gezien.’ Hij concentreerde zich weer op zijn boek.

De zwemles was afgelopen en het tweetal droogde zich af. Hij aan haar handdoek. De ober deed net alsof hij de schoonmaker niet zag. Het was natuurlijk niet gepast om met hotelgasten aan te pappen. Maar ik kon het hem niet kwalijk nemen.

‘Wedden dat ze hem naar haar kamer gaat lokken? Ze zat al dagen naar hem te loeren wanneer hij de vuile handdoeken kwam ophalen. Ik moet toegeven, het is een knappe jongen. Kijk, nu gaat hij in zijn eentje weg. Ik voel nat-tig-heid.’

‘Sophie!’ Mark pakte mijn hand, maar die trok ik behendig weg. Ik prikte mijn wijsvinger in zijn zij. Zijn lichaam schoof opzij, alsof hij een elektrische schok kreeg.

‘Het wordt tijd om bij jou de Ghanees uit te hangen.’ Hij kneep in mijn billen. Ik boog voorover en gaf hem een kus op zijn mond, terwijl ik de boel in de gaten bleef houden. De Engelse pakte haar strandtas in en wandelde naar haar kamer. Het was het derde huisje vanaf het zwembad gezien.

‘Sorry hoor.’ Ik pakte opnieuw mijn verrekijker. Bij de parkeerplaats kieperde de schoonmaker een vuilnisbak leeg in een andere. Het papiertje dat ernaast viel, raapte hij op. Daarna slenterde hij naar de tot aap geknipte heg tegenover haar kamer. Toen de Engelse haar kamer in ging, liet ze de deur op een kier en kwam hij tevoorschijn. Hij keek goed om zich heen en glipte naar binnen.

‘Mooi dat ik gelijk heb.’ Ik nam een slok water en voelde de ijsblokjes tegen mijn bovenlip.

Vijf minuten later lagen Mark en ik ook op onze hotelkamer.

Aan het einde van de middag zat Mark gedoucht in zijn blauwe Lacoste-polo en witkatoenen broek met zijn vogelgids en een biertje in de schommelstoel. Hij wipte zachtjes heen en weer. Na de lunch hadden we besloten een luierdagje te houden en de middagsafari te laten schieten. Het was te warm. We hadden gezwommen en later vanaf onze veranda de bijeneter gefotografeerd en een familie aardvarkens gefilmd die rond het hotel scharrelden en met hun snuit vuilnisbakken omverduwden, op zoek naar etensresten.

‘Ik loop nog even naar beneden.’ Ik wees naar de poel.

‘Doe je voorzichtig?’ zei Mark.

‘Er zit een olifant in het water. Die moet ik even fotograferen. Het kan nog net voordat het donker is. Ik ben zo terug.’

Ik wandelde langs het steile rotspaadje met Marks camera om mijn schouder en negeerde het bordje WATCH OUT, WILD ANIMALS. De camera drukte ik steviger tegen mijn lichaam. Halverwege vloog een hagedis weg tussen de struiken. Ik dacht aan de Ghanees, hoe hij de kamer van de Engelse was binnengeglipt en hoe het zou zijn om het met een echte Afrikaan te doen. Maar dat dacht ik niet voor lang.

Buiten adem en vol schrammen stapte ik de veranda op.

‘Wat is er met jou gebeurd?’ Mark keek me verbaasd aan. Ik hijgde en was allang blij dat er niets met zijn camera was gebeurd.

‘Ik had die olifant in de struiken achter me niet gezien,’ zei ik grinnikend. ‘Ik ben nog nooit zo hard op teenslippers naar boven gerend.’ Ik kroop op Marks schoot en sloeg mijn armen om zijn hals. Hij maakte een vouwtje in de bladzijde en legde het boek naast zijn glas bier op de houten planken.

‘Je zit onder het zand! Wildebras van me.’ Hij streek een haarlok uit mijn gezicht en verwijderde een takje uit mijn haar. ‘Ga lekker douchen, dan drinken we voor het eten nog wat.’

Voordat ik naar binnen liep, pakte ik de stoel van achteren beet en schommelde Mark heen en weer.

‘Doe nou niet. Straks val ik achterover.’

Een paar biertjes later verlieten we hand in hand onze kamer.

‘Kijk. Het is volle maan. Wat een licht schijnt er nu over de vlak-te.’ Mark keek omhoog. ‘Ik zie Cassiopeia en de Grote Beer.’

‘Ik zie alleen maar sterren. En broccoli. Kom.’ Ik trok Mark mee. Mijn knie deed pijn en mijn teennagel was voor de helft afgescheurd. Het prikte.

Alle tafeltjes in het restaurant bij het zwembad waren bezet. Op iedere hoek van het terras brandden fakkels en op de tafels flakkerden waxinelichtjes. Een geur van knoflook en olie vulde onze neusgaten. Op onze tafel stond een bordje GERESERVEERD. Het was de beste plek, onder de ventilator in het midden van het restaurant. Hier hadden we volgens Mark het minst last van de insecten. De Engelse zat er ook, alleen met de *Lonely Planet*. Ze zag er tevreden uit. Die Ghanees had haar goedgegaan. Er waren ook weer nieuwe mensen bij gekomen. Een groep Italianen of Israëli's, leek me. In ieder geval waren ze luidruchtig en negeerden hun omgeving volkomen.

Mark bestelde twee glazen witte Zuid-Afrikaanse wijn. Ik had liever een hele fles gewild. Het was vakantie, maar Mark wilde de volgende ochtend fris zijn voor de wandelsafari.

Zoals altijd proostten we op onze liefde en onze gezondheid.

‘O ja, helemaal vergeten,’ zei Mark. ‘Je krijgt heel veel liefs van mijn moeder. Ik heb vanmiddag nog even naar Portugal gebeld. En ik heb ook al verteld dat we waarschijnlijk in kasteel Robacher trouwen. Het is misschien iets boven ons budget, maar trouwen doe je maar één keer. Ze zijn zo enthousiast. “Krijgen we eindelijk kleinkinderen,” zei mijn moeder. Ja, van mijn broer hoeven ze niks te verwachten.’

Ik was nu een paar maanden gestopt met de pil. Ik was al eenendertig en oude ouders, zo had Mark eens laten weten, vond hij maar niks. Misschien was ik helemaal niet vruchtbaar. Met mijn vingers frunnikte ik aan een los plukje haar bij mijn linkeroor.

‘Grappig dat mijn ouders hier ook zijn geweest, vind je niet?’ Mark draaide aan mijn verlovingsring. Een blauwe saffier met briljantjes eromheen. De steentjes fonkelden bij het kaarslicht.

‘Hoe is het eigenlijk met je broer?’ vroeg ik. Marks broer Bo was het zwarte schaap van de familie. Hij had zijn studie communicatiewetenschappen niet afgemaakt en was net een winkeltje in teracottapotten in Den Haag begonnen. Wassenaar was de volgende stap.

‘Goed, volgens mama. Hij heeft een nieuwe vriend. Een Cubaanse balletdanser. Een beroemde, naar ’t schijnt.’

‘Echt waar? Dan moeten we een keer naar een voorstelling gaan. Dat zal je broer zeker leuk vinden.’

De ober serveerde het hoofdgerecht. We hadden geen zin in een voorgerecht. De warmte verminderde onze eetlust. We hadden *guinea fowl* besteld, een soort patrijs. Ze komen veel voor in Afrika en smaken naar fazant.

We zetten net het glas aan onze lippen toen het oudere Nederlandse stel aan ons tafeltje kwam staan.

‘Nog bedankt voor de tip,’ zei de grijsaard in zijn lichtblauwe overhemd met zo’n lullig paardje erop. Mijn vader verkocht ze vroeger ook, toen hij zijn winkel nog had. Zijn vrouw knikte en bewoog haar rood gestifte lippen. ‘Ja, erg vriendelijk van je.’

‘Graag gedaan.’ Mark glimlachte.

‘Ja,’ zei de vrouw, ‘die Charlie weet veel. Er is alleen niet zoveel wild te zien hier, hè.’

Er landde een grote tor op het witdamasten tafelkleed. Wat een joekel. Als een knikker schoot ik hem met mijn duim en wijsvinger de ruimte in, richting de Engelse. Niemand zag het.

‘Als u voor *the big five* komt, had u beter niet naar Ghana kunnen komen,’ zei Mark. ‘Dan is Zuid-Afrika of Tanzania een betere optie. Hier zitten voornamelijk olifanten, gazellen en antilopen. Maar de variëteit aan vogels is enorm. Daar moet je van houden.’

‘Ik heb trouwens nog een vraagje,’ zei de grijsaard. ‘Hebben jullie misschien een oplader van Nokia? De mijne is kapot.’ Zijn buik bolde over de ceintuur van zijn pantalon. Ik kon net zien dat die bordeauxrood was en de gesp goudkleurig.

‘Sophie heeft een Nokia,’ zei Mark. ‘Wacht, ik haal hem wel even.’

Ik speelde met mijn vork. Hij balanceerde op de rand van de tafel en ik wipte hem omhoog. De vier tandjes prikten in mijn pols. Zo bleef ik zitten.

‘Het mag ook straks, hoor,’ zei zijn vrouw. ‘Na het eten.’ Maar Mark was al opgestaan en liep langs het zwembad.

‘Mijn man en ik vinden jullie zo’n enig stel,’ sprak ze. ‘Alsof jullie zo uit de *Wehkamp* zijn gestapt.’

‘Weet u zeker dat het niet de Otto is?’ zei ik.

Haar man barstte in lachen uit. Ik nam een slok uit Marks wijnglas.

‘Toen we je vriend vanmiddag bij de receptie tegenkwamen, vertelde hij dat jullie gaan trouwen. Wat enig. O, daar is hij al weer. Wij zijn net voor het eerst opa en oma geworden. Maar ja, deze reis hadden we al geboekt.’

Ik had medelijden met de grijsaard. ‘Gefeliciteerd,’ zei ik. ‘Maar het is hier toch fantastisch?’ Ik liet de vork los.

Mark overhandigde de oplader aan de man. Ze mochten hem op de veranda van onze kamer terugleggen. Het stel excuseerde zich dat ze ons zo lang van ons eten hadden gehouden, en wenste ons een fijne avond.

‘Sorry, liefje,’ fluisterde Mark, ‘maar ik dacht, op deze manier zijn we er sneller vanaf. Jammer dat ons Afrikaanse kippetje het koud heeft gekregen. Ach, koude kip is ook lekker.’ Mark glimlachte en pakte mijn hand. Vier kleine putjes sierden mijn linkerpols. Onder mijn huid prikte het restant van een doorn.